

Kort orientering om norsk oljevernberedskap i utvikling

Av havnedirektør Kristoffer Sund

Etter foredrag i Norsk Forening for Vassdragspleie og Vannhygiene, Forskningsveien 1, 20. april 1972.

1. Historikk.

I juni 1967 ble det ved kgl. res. oppnevnt et utvalg med det mandat å vurdere det fremtidige behov her i landet for mottakeranlegg for olje og oljeholdig vann og for oljesølbereidskap.

Saken var på forhånd drøftet i et møte hos industriministeren, der det ble oppnådd enighet om at Fiskeridepartementet i samråd med Industridepartementet skulle oppnevne et utvalg som skulle vurdere disse saker. Det ble pekt på at oljeskadene i norske farvann hittil hadde vært små, men at det når som helst kunne inntrre meget store oljeforurensninger i likhet med de som de to store tankskipene «C. T. Gogstad» og «Anne Mildred Brøvik» hadde vært foranledningen til henholdsvis i Sverige og ved Helgoland. For øvrig ble oppmerksomheten henledet på at hvis slike uhell skulle inntreffe her i landet, vil dette få usedvanlig store skadevirkninger for badestrender,

fisk, fiskebåter, redskap, sjøfugl m.v.

Det nevnte utvalg avga sin innstilling med bl. a. utkast til lov om vern mot oljeskader i juni 1968, dvs. nøyaktig ett år etter oppnevningen, og må således sies å ha vært et hurtig arbeidende utvalg. Loven ble sanksjonert ved kgl. res. i mars 1970 og trådte i kraft 1. desember 1970.

2. Lov om vern mot oljeskader.

Oljevernloven er en fullmaktslov som forutsettes supplert med diverse regel- og forskriftsverk bl. a. for det forutsatte Oljevernråd, om kommunale, interkommunale samt havnestyrers og bedrifters vern mot oljeskader, hovedberedskapsstasjoner, varsling av oljeutslipp og oljeholdig blanding og om ledelsen av arbeidet med å forebygge eller begrense skade i katastrofetilfelle og ved oljeforurensninger til havs som frembyr fare av betydning. Den gir imidlertid ingen retningslinjer for hvordan det skal forholdes med bekjempelse av oljespill før beredskapsenhetene i oljevernet som helhet er utbygget og tar således ikke sikte på etablering av noen interimordning.

3. Formålet med loven.

Formålet med loven er ifølge § 1 å skape et vern som skal *forebygge, avverge og begrense* oljeskader, ikke bare i *sjøen* med også i *vassdrag* og på *land*.

Norges vassdrags- og elektrisitetsvesen har pekt på at loven når det gjelder utslipp av olje til dels går inn på områder som også dekkes av lov om vannforurensning, slik at det må sies å foreligge en viss lovteknisk overlapping. Til dette har departementet uttalt at spørsmålet formentlig bør tas opp til ny vurdering først etter at de to lover har vært praktisert en tid, og det eventuelt har vist seg å oppstå praktiske vanskeligheter i grenseområdet mellom de to lover. Vannforureningsloven skal for øvrig etter sitt utkast stå tilbake for loven av 9. desember 1955 om tiltak mot oljeforurensning av sjøen, som for øvrig nå er avløst av den nye lov om vern mot oljeskader. Ifølge «Innstillingen om beredskap mot oljesøl» er det forutsetningen at den planlagte hovedstasjon mot oljeskader skal *bistå* med bekjempelse av oljesøl også i innsjøer, eksempelvis Mjøsa, og i vassdrag for øvrig som ikke er farbare med fartøy fra sjøen. Man må regne med at det her siktes til katastrofale forurensninger og at det kun vil være spørsmål om å bistå vassdragsmyndighetene med ren utstyrsmessig assistanse. Hovedstasjonen vil i tilfelle kunne bidra med utstyr for lenselegging, mekanisk fjerning av olje samt utstyr for sanering av olje med kjemikalier. Operativt er hovedstasjonen forutsatt underlagt Oljevernrådet.

Når det gjelder forurensning av fjorder (dvs. ved sjøen), antar man at ansvaret for mottiltak for så vidt angår oljeforurensninger i første rekke må tilligge de kommunale eller interkommunale beredskapsorganer, eventuelt Oljevernrådet. Dette gjelder i særdeleshet ved større tankskipshavarier, overflømming eller sprengning av større stasjonære oljetanker ved sjøen, f. eks. i Oslofjorden. Man antar dog at det i slike tilfelle må etableres et nært samarbeid med Katastroferådet for akutte vannforurensninger (Norges vassdrags- og elektrisitetsvesen), dersom vassdrag (ferskvannsområder) eller sjøområder samtidig trues av akutt forurensning som kan føre til fare eller skade for folks helse.

Forurensningssituasjonen må således vurderes i det enkelte tilfelle ut fra den faresituasjon som måtte foreligge. For øvrig er det spørsmål om ikke Oljevernrådet bør ha ansvaret for forureningsproblemene i forbindelse med de stasjonære oljeanlegg *langs sjøen*, og vassdragsmyndighetene for de som knytter seg til innlandsanleggene. Under enhver omstendighet vil det ta tid å få realisert den beredskap Oljevernloven forutsetter.

4. De forebyggende og avvergende tiltak mot oljeskader.

Ved vurdering av vernet mot oljeskader er det naturlig å sondre mellom de *forebyggende* (eller preventive) og de *avvergende* (eller repressive) tiltak.

De *forebyggende* tiltak tar sikte på å forhindre oljeforurensninger både på sjø og land, dvs. eliminere

faren for slike forurensninger, og er i første rekke rettet mot fartøyer og andre innretninger på sjøen for å sikre disse mot uhell. Som forebyggende tiltak for skip og som er påtenkt i kampen mot slike forurensninger, kan bl. a. nevnes spesielle ruter eller korridorer (sealanes) for skip som fører olje, introduksjon av spesielt navigasjonsutstyr i tillegg til det som er påbudt i sikkerhetskonvensjonen, fartsrestriksjoner for særlig store oljeførende skip, tiltak vedrørende skipskonstruksjoner slik som begrensnng av lastetankstørrelsene o.l., og undersøkelse av spesielle ruter for store skip som fører olje med henblikk på kartlegging og merking.

I motsetning til de forebyggende tiltak er de *avvergende* tiltak rettet mot de farer for *skade* som oppstår når oljeutslipp først har funnet sted og tar sikte på å *minske* eller *eliminere* oljeskader. Tiltakene vil i alt vesentlig være slike som må iverksettes fra land. Det er forutsetningen at Sjøfartsdirektoratet skal fungere som sekretariat for de oljevern saker som gjelder *skip* eller *andre innretninger på sjøen* og Havnedirektoratet for de øvrige, dog slik at direktoratene samarbeider der saksområdene faller sammen.

Oljevernet retter seg for øvrig mot de *skader* som kan forårsakes av oljeforurensning, og loven skiller ikke mellom frivillig og ufrivillig oljeutslipp. Dog må oljeutslipp være av den art at det kan forårsake *skader*. Hvor stor fare det må være før oljevernet skal tre i aksjon, må avgjøres av den ansvarlige ledelse i hvert enkelt tilfelle.

5. Begrepet olje i relasjon til loven.

Definisjon av begrepet olje er ikke inntatt i loven. Kongen er imidlertid gitt fullmakt til å bestemme hva som skal forstås med *olje* eller *oljeholdig blanding*. Det arbeides som kjent meget iherdig på det internasjonale plan med spørsmålet om hva som skal sies å være oljeholdig blanding og de bevisspørsmål som reiser seg i denne forbindelse. Spørsmålet synes ikke internasjonalt å være tilstrekkelig utredet og må vel derfor utestå inntil videre.

Oljevernlovens § 1 åpner for øvrig adgang for Kongen til å gi *nærmere bestemmelser* om at *andre stoffer* (væsker), f. eks. farlige kjemikalier, kan likestilles med olje og oljeholdige blandinger. Behovet for slike bestemmelser må vurderes i relasjon til gjeldende lover, f. eks. Lov om vern mot vannforurensning og de forslag til bestemmelser på dette område som måtte foreligge på internasjonalt plan.

Vurdering av behovet for slike bestemmelser må formentlig utestå inntil en har fått løst de vesentligste oppgaver som knytter seg til forurensninger som følge av olje.

Når det gjelder utslipp i sjøen fra skip av kjemikalier og andre farlige stoffer, er dette spørsmål tatt opp av IMCO (The Inter-Governmental Maritime Consultative Organization). Spørsmålet ventes behandlet på den internasjonale konferanse om forurensning som IMCO skal arrangere i 1973.

Det skal for øvrig holdes en større

internasjonal konferanse i Stockholm i 1972 om forurensning i FN's regi.

Når det gjelder dumping av giftige stoffer i Nordsjøen, så har Norge som kjent allerede tatt et initiativ overfor de andre Nordsjølandene. De nordiske land har blitt enige om innen 1. januar 1972 å skaffe lovhjemmel slik at det blir forbudt for borgere av de nordiske land å dumpe eller delta i dumping av visse nærmere angitte kjemikalier. For Norges vedkommende tas det sikte på å fremme kgl. res. med hjemmel i Vannforurensningsloven.

6. Tiltak på fartøy og annen innretning i sjøområder.

Oljevernlovens § 2 inneholder bestemmelser om at Kongen kan gi regler om praktiske tiltak på fartøy eller annen innretning i sjøområder. Videre kan han gi regler om at det skal være forbudt å tømme olje eller oljeholdige blandinger i sjøen *fra land* eller *på land*, når slike kan bli ført ut i sjøen eller *på annen måte gjøre skade*. Under begrepet «annen innretning» faller f. eks. boreplattformer, dracones o. l.

Dessuten bør nevnes at Kongen også kan gi regler om at uttømming av olje eller oljeholdige blandinger skal være forbudt fra norsk fartøy eller annen innretning i sjøområder hvor det er forbudt i henhold til mellomfolkelig avtale tiltrådt av Norge. Som kjent er det allerede utarbeidet slike bestemmelser for *skip*, nemlig «Forskrifter om forbud mot tømning av olje i sjøen fra skip m. m.» fastsatt av Sjøfartsdirektoratet med

hjemmel i lov av 9. desember 1955 om tiltak mot oljeforurensning av sjøen, og som fortsatt skal gjelde i medhold av § 15 i den nye lov om vern mot oljeskader. I denne forbindelse bør for øvrig nevnes det internasjonale arbeid som for tiden pågår i IMCO's regi med sikte på å begrense lastetankenes størrelse på tankskip for å redusere skadevirkningene ved oljesøl som ofte vil oppstå ved tankskipsulykker. Det er imidlertid et spørsmål om det trengs videregående bestemmelser om forbud mot utslipp av olje eller oljeholdig blanding fra annen innretning i sjøområder, f. eks. boreplattformer, lagringstanker for olje på kontinentalsokkelen o. l. Vurderingen av dette spørsmål er i første hånd tillagt Oljevernrådet. Ilandføring av oljen fra boreplattformene i Nordsjøen via oljeledninger inn til kysten, vil formentlig også by på nye problemer. Det samme gjelder med hensyn til lasting av olje ombord i tankskipene i åpen sjø. Det er derfor spørsmål om det bl. a. må utarbeides ytterligere forskrifter vedrørende *skip* for å unngå f. eks. at spill vil bli ført med strømmen inn til norskekysten.

7. Forbud mot tømning av olje på land.

Oljespill *på land* som kan bli ført ut i sjøen eller *på annen måte gjøre skade* er også omhandlet i loven, og det er derfor et spørsmål om det også må utarbeides særbestemmelser om direkte forbud mot tømning av *olje* eller *oljeholdige blandinger* på land. Dette spørsmål må bl. a. vurderes i

relasjon til den gjeldende lov om vern mot vannforurensning, lov om havnevesenet og lov om bygningsvesenet.

8. *Oljevernrådet.*

Etter Oljevernlovens § 3 skal Kongen oppnevne et råd, det såkalte «Oljevernrådet», for 4 år om gangen. Kongen skal bestemme hvem som skal være rådets formann og varaformann. Oljevernrådet får en sentral stilling i den totale oljesølberedskap både når det gjelder forebyggende og avvergende tiltak. Rådet skal således planlegge og samordne landets beredskap mot oljeskader og herunder bl. a. fremme forslag til forskrifter og praktiske tiltak og gi uttalelser.

I februar dette år ble medlemmene av Oljevernrådet oppnevnt og gitt funksjonstid frem til mars 1975. Rådet er sammensatt av representanter fra 16 forskjellige etater og institusjoner med havnedirektøren som formann og sjøfartsdirektøren som nestformann. Da Oljevernrådet (dvs. plenium) består av relativt mange medlemmer, kan det by på vanskeligheter å få innkalt dette til møte på kort varsel, f. eks. i forbindelse med en akutt katastrofesituasjon. For å møte en slik eventualitet inneholder loven bestemmelser om at Oljevernrådet blant sine medlemmer skal oppnevne et arbeidsutvalg på 5 medlemmer, deriblant rådets formann og nestformann. Et slikt utvalg ble oppnevnt under rådets konstituerende møte i slutten av april 1971, og er sammensatt slik at det kan utføre en effektiv ledelse av de tiltak som i tilfelle må iverksettes for å bekjempe kata-

strofetilfelle og oljeforurensninger til havs som frembyr fare.

Under rådets konstituerende møte ble for øvrig dets primære arbeidsoppgaver vurdert og prioritert. Blant de høyest prioriterte inngår bl. a. utarbeidelse av utkast til forskrifter for gjennomføring av den lokale (kommunale) beredskap mot oljeskader, utkast til instruks for hovedberedskapsstasjonens utvalg (ledelse) og utkast til bestemmelser om hvilket beredskapsutstyr og personell slik stasjon skal ha.

For øvrig nevnes utkast til forskrifter om varsling av utslipp og beredskapsplaner for katastrofeartede oljeforurensninger. Det er for øvrig ved kgl. res. av 26. februar d. å. fastsatt instruks for rådets virksomhet.

9. *Kommunalt, interkommunalt samt havnestyrsers og bedrifters vern mot oljeskader.*

Etter Oljevernlovens § 5 skal enhver *kommune* som må regne med at oljeskader kan inntreffe innenfor dens område, etablere oljevernberedskap. For øvrig er det lovens forutsetninger at det er Oljevernrådet som i samråd med kommunen, skal treffe bestemmelse om ledelse og virkeområde for kommunens beredskap og herunder treffe bestemmelser om interkommunalt samarbeid.

Utkast til Midlertidige forskrifter om kommunalt, interkommunalt samt om havnestyrsers og bedrifters vern mot oljeskader er allerede utarbeidet av sekretariatet (Havnedirektoratet) og behandlet av Oljevernrådet 4. des.

1971, men ennå ikke godkjent av departementet.

§ 6 i utkastet går bl.a. ut på at dersom olje eller oljeholdige blandinger er sluppet ut på/eller ved land eller i nærheten av land og det foreligger fare for at den kan forårsake skade av betydning, skal den kommune som oljeforurensningen truer eller rammer straks iverksette tiltak for å forebygge eller begrense skader. Er oljeforurensningen av slik størrelse (omfang) at kommunen selv ikke klarer å få dette under kontroll, kan den anmode nabokommunen (nærliggende kommune) om å yte bistand. Klarer ikke kommunen (primær) sammen med nabokommunen å bekjempe forurensningen, skal den anmode hovedstasjonen om hjelp (§ 14). I de tilfeller hvor nærliggende kommune inngår i et interkommunalt samarbeid om beredskapet, skal denne nyttes fullt ut før hovedstasjonen blir anmodet om bistand. Selv om hovedstasjonen er anmodet om bistand er det forutsetningen at primærkommunen eller det interkommunale beredskapsorgan fortsatt skal ha ledelsen av aksjonen.

Dersom en kommune med hjelp fra nabokommunen og hovedstasjonen ikke makter å holde oljespillet under kontroll, er kriteriene for en katastrofesituasjon til stede og det blir da Oljevernrådet som må overta ledelsen av arbeidet. Det er imidlertid ikke alltid at situasjonen vil utvikle seg gradvis til en katastrofesituasjon slik at man får anledning til å foreta en opptrapping av beredskapstiltakene. Man må også regne med en akutt kata-

strofesituasjon som samtidig vil kreve en øyeblikkelig innsats både fra de lokale beredskapsorganer, hovedstasjonen og Oljevernrådet.

Det nevnte utkast til forskrifter inneholder også regler om at det er Oljerådet som skal bestemme arten og omfanget av det beredskapsmaterielle som de enkelte enheter i oljevernet, dvs. kommunale, interkommunale samt havnestyrers og bedrifters vern mot oljeskader, skal utstyres med etter at vedkommende beredskapsorgan er gitt anledning til å uttale seg. Så snart det nevnte forskriftsverk er fastsatt av departementet, vil saken kunne tas opp med de enkelte kommuner. Når det kommunale og interkommunale beredskapsutstyr mot oljeforurensninger som i helhet vil være på plass, er det på nåværende tidspunkt umulig å besvare. Det må imidlertid regnes med at dette vil ta tid, da det grovt regnet er ca. 250 kystkommuner som vil bli mer eller mindre involvert i oljevernberedskapen. En del av de større havnene har imidlertid allerede gått til anskaffelse av et visst beredskapsmaterielle, og flere av de mellomstore havnene er for tiden i ferd med å anskaffe slikt utstyr. Oljeselskapenes terminaler og oljeraffineriene er for tiden forholdsvis godt rustet både med lenser og kjemikalier og holder for øyeblikket på med å komplettere sitt beredskapsutstyr mot oljeskader. Oljevernrådet kan for øvrig pålegge en kommune eller flere kommuner i samarbeid å sørge for at det oppføres anlegg eller innretning som kan ta imot oljerester og oljeholdige blandinger.

10. Hovedstasjon mot oljeskader.

Ifølge Oljevernlovens § 6 kan Kongen gi nærmere bestemmelser om at det skal være en eller flere hovedstasjoner i landet som skal assistere kommunene for det tilfelle at det lokale beredskapsutstyr mot oljeskader ikke strekker til. Inntil videre er man blitt enig om å satse på én hovedstasjon, nemlig det tankrenseanlegg som allerede er etablert i Horten.

Hovedstasjonen (dvs. Østlandske Tankrenseanlegg A/S) ble den 1. januar d. å. overtatt av staten ved Fiskeridepartementet. Det er senere oppnevnt nytt styre. I tillegg til de rent beredskapsmessige oppgaver er det forutsetningen at hovedstasjonen skal ta seg av mottaking av olje, tankrengjøring og rengjøring av tilsølte strender m. v. Stasjonen ledes av et utvalg på tre medlemmer.

Under Oljevernrådets konstituerende møte ble det som tidligere nevnt fattet vedtak om prioritering av rådets oppgaver. Blant de høyest prioriterte inngår vurdering av hvilket beredskapsutstyr hovedstasjonen skal utstyres med, dvs. det beredskapsmateriell som Tankrenseanlegget må disponere over for å fylle sin oppgave som hovedberedskapsstasjon.

Tankrenseanleggets styre er av sekretariatet anmodet om å fremkomme med forslag til arten og omfanget av det nevnte beredskapsmateriell, og har allerede vedtatt forslag til første gangsanskaffelse. Forslaget må vurderes av Oljevernrådet og godkjennes av departementet før det kan foretas innkjøp av utstyret. Man håper at dette vil kunne være på plass i løpet

av første halvår av 1972. Så snart hovedstasjonen er utstyrt etter forutsetningene, vil også denne kunne bistå i forbindelse med bekjempelse av større oljeforurensninger.

11. Katastrofetilfeller og oljeforurensninger til havs som frembyr fare av betydning.

I Oljevernlovens § 8 har man bestemmelse om hvordan det skal forholdes i katastrofetilfeller og ved oljeforurensninger til havs som frembyr fare av betydning. I slike tilfelle er det Oljevernrådet som overtar ledelsen av arbeidet med å forebygge eller begrense skaden. Det er ikke mulig å definere hvor stort oljeutslippet skal være for at det skal kunne karakteriseres som et katastrofetilfelle. Ytterpunktene er som regel klare, men mellom disse finnes det en rekke tilfeller hvor det kan foreligge tvil om hvorvidt det er en katastrofesituasjon eller ikke. Det er Oljevernrådet (arbeidsutvalget) som må avgjøre om det foreligger et tilfelle av oljeutslipp som må karakteriseres som et katastrofetilfelle, og dermed av den art at Oljevernrådet overtar ledelsen av arbeidet med å forebygge eller begrense skaden. Det er for øvrig uten betydning om oljesølet er innenfor eller utenfor territorialgrensen, men forutsetningen er at oljesølet kan fremby fare.

Er oljesølet av en slik art at det ikke frembyr fare for skader, er det ingen grunn for Oljevernrådet til å tre i aksjon.

Etter paragrafens 2. ledd skal rådet i katastrofetilfelle og ved oljeforurensninger til havs som frembyr fare, straks varsle Sjøforsvaret, Luftforsvaret, Hæren og Sivilforsvaret og be om den assistanse som rådet anser nødvendig. Det kan i mange tilfelle *være praktisk* å overføre den operative ledelse av beredskapsaksjonen til en av de forsvarsgrener som blir anmodet om assistanse, og paragrafens 2. ledd gir hjemmel for slik overføring.

En katastrofesituasjon må antas å ha inntruffet når ulykken er av slik størrelsesorden (art) at det foreligger behov for en sentral ledelse for koordinering av alle tiltak og med kompetanse til å treffe beslutninger i alle vesentlige spørsmål. Det antas at Oljevernrådets oppgave eller mandat under en oljekatastrofe må være:

- a) å lede og koordinere alle tiltak ved katastrofen slik at skadene blir minst mulige,
- b) å treffe beslutninger om de enkelte tiltak,
- c) å planlegge kommandostaber og disses innsats ved katastrofer innen en region og herunder samordne kommunikasjonstjenesten.

Etter paragrafens 3. ledd kan Oljevernrådet i katastrofetilfelle kreve at eksisterende beredskapsmaterieell såvel ved hovedstasjonen som i kommunene, blir stillet til rådighet for den aksjon som blir iverksatt. Dette gjelder også for beredskapsmaterieell som finnes hos havnevesenet, bedrifter (oljeselskapene) o. l.

12. Varsling av oljeutslipp og oljeholdig blanding.

Oljevernlovens § 9 har en generell bestemmelse om varsling av oljeutslipp. Denne går ut på at ethvert utslipp av olje eller oljeholdig blanding, i så stort omfang at det kan *forårsake skade av betydning*, snarest mulig skal meldes til politiet (nærmeste politimyndighet). Lovbestemmelsen er forutsatt supplert med nærmere forskrifter om varsling av utslipp som nevnt. Etter paragrafens siste ledd er det departementet som skal gi slike forskrifter. Det er allerede utarbeidet utkast til forskriftsverk som er forelagt Oljevernrådet og videre sendt Fiskeridepartementet til godkjenning.

Utkastet inneholder bl. a. bestemmelser om melding fra fartøy, fly, boreplattform samt om innrapportering av uhell som kan medføre oljeforurensning av vassdrag. Videre er det tatt med bestemmelser om varsling av fare for oljeforurensning av andre lands kyster. For varsling av oljesøl i Nordsjø-området og langs norskekysten, er det allerede innarbeidet bestemte rutiner basert på «Nordsjøavtalen» og overenskomsten mellom Norge, Danmark, Finland og Sverige om tiltak mot oljeforurensning av sjøen. Det er videre utarbeidet et standard rapportformular vedrørende oljesøl, som er anbefalt brukt ved rapporteringen. Ordningen går for tiden ut på at NOTAM-kontoret, Fornebu, mottar og videresender rapporter om oljesøl som innkommer fra skipsførere og flygere. Slik ordningen er i dag, blir innkomne meldinger om-

gående rapportert pr. telefon til Sjøfartsdirektoratet. Dette direktorat varsler derpå umiddelbart Havnedirektoratet og skipsinspektøren i det distrikt som anses truet av det innrapporterte oljeutslipp.

13. *Oljevernfondet.*

Ifølge Oljevernlovens § 10 skal det opprettes et Oljevernfond. Et slikt fond ble opprettet i begynnelsen av dette år ved overføring av 10 mill. kroner fra Trafikkavgiftsfondet.

Oljevernfondet skal hovedsakelig benyttes til å dekke utgiftene ved Oljevernrådets og hovedstasjonens virksomhet. Videre skal det bl. a. dekke utgiftene ved de tiltak som med Oljevernrådets godkjenning iverksettes for å forhindre eller aktivt begrense virkningene ved større oljeforurensninger samt dekke utgiftene ved aksjoner som blir iverksatt og ledet av Oljevernrådet, dvs. aksjoner i katastrofetilfeller og ved oljeforurensninger til havs som frembyr fare. Fondets midler er bare forutsatt

brukt til slike tiltak som iverksettes for å forhindre eller *aktivt begrense* virkningen av større oljeforurensninger. Det er ikke adgang til å kunne reise krav fra skadelidtes side overfor fondet. Fondets midler vil således ikke kunne anvendes til å dekke økonomiske tap som skadelidte har hatt. Dette tap må på vanlig måte søkes dekket hos skadevolderen. Fondets utgifter skal kunne kreves dekket av skadevolderen etter gjeldende rettsregler. Om fondets forvaltning og disponering gir departementet nærmere bestemmelser. Etter § 10, siste ledd, kan fondet skaffes midler ved en avgift på importert olje etter Stortingets nærmere bestemmelser.

Utkast til veiledning for utarbeidelse av lokal beredskapsplan for de større bykommuner er utarbeidet og vil bli forelagt Oljevernrådet i nær fremtid.

Likeså er utarbeidet forslag til kommentarer for de nevnte forskrifter for kommuner, interkommunale sammenslutninger samt havnestyrers og bedrifters vern mot oljeskader.